

Sygn. akt IV Ua 5/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania W. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z dnia 01.04.2021r. Nr (...)

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji W. R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 grudnia 2021 roku sygn. akt IV U 98/21

oddala apelację.

Sygn.akt IV Ua 5/22

UZASADNIENIE

W. R. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 1 kwietnia 2021r., odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, któremu uległ w dniu 15 lipca 2020r. ze względu na nieustalenie przez organu orzecznicze Zakładu procentowego uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku podnosił, że dochodzone odszkodowanie choć nie zrekompensuje mu kwoty wydanej w związku z likwidacją skutków wypadku, to jednak choć w niewielkim stopniu wesprze go materialnie w sytuacji pozostawania bez pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że w dniu 15 lipca 2020r. został poszkodowany w wyniku wypadku przy pracy, doznając urazu górnej wargi i ukrychnięcia pięciu zębów. Uraz został spowodowany mocnym uderzeniem baniaka na beton, zawieszzonego na poruszającej się suwnicy. Następnego dnia po wypadku pracodawca, niezasadnie przypisując ubezpieczonemu winę za spowodowanie wypadku, zwolnił go z pracy, skutkiem czego było ustanie tytułu do ubezpieczenia. Odwołujący z tego względu podjął decyzję o wyjeździe do I. i leczeniu obolałej twarzy w solankach, na co nie posiada dokumentacji. Zimą skarżący począł odczuwać nerwobóle szczęki i zębów, co jego zdaniem świadczy o uszkodzeniu nerwu szczęki. Mając rozeznanie, iż koszt odtworzenia zębów wynosi około 6 tys. zł ubezpieczony nie może zgodzić się z decyzją ZUS, odmawiającą wypłaty odszkodowania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem, wydanym w dniu 28 grudnia 2021 r., Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone następującymi ustaleniami Sądu Rejonowego i ich oceną prawną:

W dniu 15 lipca 2020r. W. R., zatrudniony jako pracownik ogólnobudowlany, podczas wykonywania zadania polegającego na szalowaniu form do produkcji ścian, uległ wypadkowi przy pracy. Do zdarzenia doszło około 13:10, kiedy to ubezpieczony, przechodząc przez halę produkcyjną celem znalezienia poziomicy, nagle uderzył głową w wiszący kosz z zaprawą betonową, który był transportowany przy pomocy suwnicy ręcznie sterowanej. W chwili uderzenia W. R. był zaopatrzony w ubranie robocze, kamizelkę ostrzegawczą, ochronę słuchu (słuchawki), na głowie posiadał kask oraz miał założone gogle. Wskutek uderzenia kask spadł z głowy. Do zdarzenia doszło mimo ostrzegawczych okrzyków wydawanych przez suwnicowego, przemieszczającego kosz z zaprawą, który widział idącego kolegę; mimo to W. R. szedł dalej i nie zauważając zatrzymanego kosza uderzył w zawieszoną konstrukcję, doznając urazu w okolicach ust (górną wargę). Bezpośrednio po zdarzeniu W. R. udał się do pomieszczenia socjalnego, przykładając sobie metalowy element do wargi. Poszkodowany przebywał na terenie zakładu pracy do końca zmiany, tj. do 15:00, nie podejmując pracy. Zdarzenie to zostało uznane za wypadek przy pracy.

Sąd I instancji zaznaczył, że odmowa przyznania ubezpieczonemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy została uzasadniona tym, że lekarz orzecznik ZUS jak i komisja lekarska ZUS nie ustalili procentowego uszczerbku na zdrowiu, zaś w toku postępowania ustalono, że w wyniku przedmiotowego wypadku wnioskodawca doznał urazu w postaci rany ciętej wargi górnej i urazu zębów przednich szczęki bez utraty zębów.

Przechodząc do omówienia wyników postępowania dowodowego, przeprowadzonego w postępowaniu rozpoznawczym, Sąd Rejonowy wskazał, że biegły sądowy stomatolog badaniem stomatologicznym przeprowadzonym w dniu 26 maja 2021 r. stwierdził: ząb 18 - wypełnienie na powierzchni żującej i stycznej bliższej, 17 - wypełnienie MOD, 16 - wypełnienie na powierzchni żującej, 15 - wypełnienie MOD, 14 - wypełnienie na powierzchni żującej i stycznej dalszej, 13 - erozja w koronie zęba na powierzchni wargowej, 12 - 23 znaczne starcie koron zębów do 1/3 ich wysokości, 24 - brak zęba, 25 - wypełnienie na powierzchni żującej, 26 - wypełnienie na pow. stycznej i dalszej, 27 - wypełnienie na pow. żującej i stycznej bliższej, 28 - wyp. na pow. żującej, 37- wyp. na pow. żującej i ubytek próchnicowej na pow. stycznej dalszej, 36 - brak zęba, 35 - wyp. na wszystkich pow., 34 - wyp. na pow. wargowej, 44- wyp. na pow. żującej, wargowej i stycznej dalszej, 45 - wyp. na pow. żującej, wargowej i stycznej bliższej, 46, 47 - brak zębów, 48 - wyp. na pow. żującej i policzkowej. W uzębieniu od 44 do 34 bardzo duże starcie koron zębów do 1/3 wysokości. W zębach od 35 do 45 obnażenie szyjek zębowych z migracją koron zębów 41, 44, 45. W badaniu stawu skroniowo-żuchwowym wyczuwalne są wyraźne trzaski w stawie lewym. W obrębie wyrostków zębodołowych, dziąseł widoczny stan zapalny. Odnosząc się do stwierdzenia odwołującego, że doznał uszkodzenia wargi górnej i wykruszenia zębów biegły przytoczył ostatni zapis z dokumentacją z dotychczasowego leczenia stomatologicznego odwołującego z 31 października 2016r., który dotyczy leczenia ubytku próchnicowego w zębie 14. Biegły stwierdził, że z takiej treści zapisu wynika, że odwołujący nie leczył się (bądź nie przedstawił na to dokumentacji, czego nie uczynił również podczas badania) w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15 lipca 2020 r. Jednocześnie w badaniu stomatologicznym sądowo-lekarskim biegły nie stwierdził złamań koron zębów w uzębieniu przednim górnym, a jedynie bardzo duże starcia koron zębów w odcinku od 12-23. Biegły wskazał, że jedynym brakującym zębem w szczęce górnej jest ząb 24. Biegły podał, że stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu W. R. z powodów stomatologicznych podlega ustaleniu zgodnie z ustawą z dnia 30 października 2002 r. (Dz.U. z 28.11.2002 r.) i wydanym do niej rozporządzeniem MP i PS z dnia 18 grudnia 2002r (Dz. U. nr 234 poz. 1974), zawierającym tabelę w formie załącznika. Punkt 21 tabeli przewiduje możliwość przyznania trwałego uszczerbku na zdrowiu w przypadku całkowitej utraty zęba. W sytuacji, kiedy W. R. posiada wszystkie zęby w odcinku przednim należy przyjąć, że nie doznał on stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodów stomatologicznych. Biegły zwrócił przy tym uwagę, że ze względu na brak jakiegokolwiek dokumentacji z leczenia stomatologicznego po zdarzeniu nie jest możliwe ustalenie następstw zdarzenia, a także obiektywna weryfikacja twierdzeń odwołującego.

Z uwagi na treść opinii biegłego stomatologa Sąd meriti odmówił wiary twierdzeniom odwołującego, że w wyniku wypadku przy pracy doznał wykrychnięcia całych nadbudów z przednich zębów, które miał wykonane w celu wyeliminowania nadwrażliwości zębów. Okoliczność ta nie została potwierdzona przez biegłego, który również nie stwierdził odlamań założonych materiałów kompozycyjnych, a jedynie ich starcie na różnych wysokościach. Sąd orzekający zwrócił też uwagę na niespójność twierdzeń odwołującego co do kosztów ewentualnej odbudowy

„nadbudów zębów”, który w odwołaniu podnosił, że jest to kwota rzędu 6 tys. zł, zaś na rozprawie w dniu 3 sierpnia 2021r. koszty te określał w przedziale od 8 tys. zł do 13 tys. zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji przytoczył zawartą w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j.: Dz. U. z 2019, poz. 1205), definicję wypadku przy pracy, za który uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Z kolei art. 11 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że ubezpieczonemu przysługuje jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, jeżeli na skutek wypadku lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy dokonuje lekarz orzecznik lub komisja lekarska po zakończeniu leczenia i rehabilitacji. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w zaistniałym stanie faktycznym okolicznością bezsporną było uznanie zdarzenie z dnia 15 lipca 2020r. za wypadek przy pracy, przy czym odmowa przyznania przez organ rentowy odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy została podyktowana ustaleniem braku doznania procentowego uszczerbku na zdrowiu w wyniku tego wypadku. Sąd orzekający podkreślił, że ustalenia organu rentowego w tym zakresie zostały podzielone przez biegłego sądowego z zakresu stomatologii, który stwierdził, że w wyniku przedmiotowego wypadku odwołujący nie doznał stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Moc dowodowa tej opinii nie została skutecznie zakwestionowana przez odwołującego, gdyż w pisemnej opinii uzupełniającej biegły ustosunkował się do zarzutów W. R. wskazując, że w czasie przeprowadzania badań sądowo-lekarskich zawsze poddaje się ocenie jedynie ewentualne skutki doznanych urazów zębów, nigdy zaś nie przedstawia się pacjentowi kosztów ich naprawy, co miało miejsce także w rozpoznawanej sprawie. Opinia biegłego została wydana w oparciu o zawartą w aktach sprawy dokumentację medyczną, gdyż na badanie sądowo-lekarskie przeprowadzone w dniu 26 maja 2021 r. odwołujący nie dostarczył żadnej dodatkowej dokumentacji medycznej oświadczając, że nie posiada innej aniżeli ta znajdująca się w aktach sprawy. Przed wydaniem opinii biegły zbadał żywotność wszystkich zębów w których występowało starcie koron jak i erozja tkanek twardych; ocena reaktywności zębów była różna, ale nie gwałtownie nadmierna. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że na podstawie przeprowadzonego badania biegły ocenił wszystkie zmiany patologiczne w poszczególnych zębach jamy ustnej odwołującego, co jest standardową procedurą przy dokonywaniu badań stomatologicznych. Przedstawione zmiany w uzębieniu w postaci dużych starć koron zębów do 1/3 wysokości w żuchwie, występujące erozje w górnych zębach szczęki, a także liczne braki zębowe zostały uznane za przyczynę występujących u odwołującego zaburzeń w stawach skroniowo – żuchwowych, przez co wykluczono je jako wynik wypadku przy pracy. Starcia koron zębów w obcinku przednim zostały starannie zbadane, w tym również starcia materiałów kompozycyjnych zakładanych na zęby przed przedmiotowym zdarzeniem; w związku z tym nie mogło dojść do uszkodzenia koron w postaci ich odłamania (gdyż zęby są starte, a nie odłamane). Sąd I instancji przytoczył stwierdzenia biegłego, iż decyzję o likwidacji nadmiernej nadwrażliwości zębów poprzez zakładanie materiałów kompozycyjnych podejmuje lekarz prowadzący leczenie w porozumieniu z pacjentem, który to określa stopień tej nadwrażliwości i ich miejsce. Jeżeli chodzi o występującą u odwołującego nadwrażliwość zębów, to jest ona wynikiem ciągłego ścierania się uzębienia z powodów występowania dużych braków zębowych, a także stopniowego ścierania się materiałów kompozycyjnych. W badaniu sądowo-lekarskim nie stwierdzono odłamań założonych materiałów kompozycyjnych, a jedynie ich starcie na różnych wysokościach, wobec czego nie można stwierdzić związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy tymi dolegliwościami a wypadkiem przy pracy. Dodatkowo w aktach sprawy brak jest informacji o podjętym leczeniu, a także o kosztach jakie poniósł odwołujący lecząc nadwrażliwość zębów. Pełna likwidacja nadwrażliwości wiąże się z nakładaniem materiałów kompozycyjnych na powierzchnie koron zębów a sama wielkość zastosowanego pokrycia i ilość pokrytych zębów wpływa na koszt leczenia. Tego rodzaju koszty winien przedstawić lekarz, który podejmie się wykonania tej usługi stomatologicznej po dokładnym zbadaniu i ocenie jaką część i w jakiej ilości należy odbudować.

Uznając opinię biegłego stomatologa za miarodajny dowód dla rozstrzygnięcia spornej kwestii wystąpienia u odwołującego uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły wydający opinię w sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Rejonowy podzielił w całości sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego stomatologa, którą ocenił jako rzetelną i wyczerpującą, sporządzoną zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia zawodowego i dającą odpowiedź na sformułowane w tezie dowodowej pytania. Sąd meriti podkreślił, że biegły szczegółowo i wyczerpująco odpowiedział na wszystkie zastrzeżenia i wątpliwości odwołującego, wydając pisemną opinię uzupełniającą. Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania.

Apelację od wyroku Sadu Rejonowego wywiódł W. R.. Odwołujący zakwestionował opinię biegłego lekarza stomatologa, stanowiącą faktyczną podstawę wydania wyroku oddalającego odwołanie. Zdaniem apelującego, opinia biegłego nie uwzględnia, że wyniku uderzenia baniaka z betonem doszło u niego do wykruszenia przednich zębów co spowodowało wystąpienie nerwobóli twarzoczaszki, nie można zatem utrzymywać, że wskutek wypadku nie doszło do powstania uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Mając na uwadze, że środek odwoławczy od orzeczenia Sądu I instancji został wywiedziony samodzielnie przez ubezpieczonego, a przez to nie wyodrębniał zarzutów natury procesowej i materialnoprawnej należy przyjąć, że zawarta w uzasadnieniu apelacji argumentacja strony skarżącej sprowadza się w istocie do zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego, co w konsekwencji miało doprowadzić do naruszenia prawa materialnego, w tym art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2019.1205 t.j.) w zw. z § 8 oraz pkt 21 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2020.233 t.j.). W ocenie Sądu Okręgowego apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia. Brak jest uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności. Zgodnie z art. 11 ust.1 -5. ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity. Dz.U. z 2019 r. poz. 1205) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji. Ocena wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu dokonywana jest na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U.2020.233 t.j.). Bezsprzecznie

ustalenie istnienia i co za tym idzie wysokości uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego wypadkiem przy pracy wymaga wiadomości specjalnych.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych, tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 30.10.2003 r. IV CK 138/02 LEX nr 602274). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 09.01.2002 r. II UKN 708/00 LEX nr 559962.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 30.06. 2000 r. II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 LEX nr 551017).

Rozstrzygając o zasadności odwołania należy pamiętać, że oceny wysokości stałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu dokonuje się na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do cyt. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002 r. W tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wymienia się rodzaje uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, które mogą powodować zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu. Podstawą do stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jest znalezienie odpowiedniej pozycji w tabeli oceny procentowej oraz wykazanie, że uszczerbek na zdrowiu spełnia cechy stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, wynikające z ich definicji. Przede wszystkim jednak jest to pojęcie ustalone w kategoriach medycznych. Oznacza to, że biegły ustalając określony uszczerbek na zdrowiu jest zobowiązany wskazać również punkt tabeli uszczerbkowej. W przekonaniu Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd I instancji ocena opinii biegłego stomatologa jest w pełni prawidłowa. Przedmiotowa opinia nie została skutecznie zakwestionowana przez wnioskodawcę. Sąd Rejonowy sprawdził i przeanalizował poprawność poszczególnych elementów składających się na trafność wniosków końcowych i szczegółowo się do nich odniósł w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Należy podkreślić, opinia biegłego jest szczegółowa i precyzyjnie udziela odpowiedzi na postawione pytania oraz została sporządzona przez kompetentną i uprawnioną do tego osobę. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie wątpliwości; zgłoszony w apelacji zarzut stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami. W oparciu o przedmiotową opinię Sąd prawidłowo ustalił, iż na skutek wypadku wnioskodawca nie doznał trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powołany u uzasadnieniu Sądu Rejonowego pkt 21 tabeli przewiduje, że utrata zębów: a) siekacze i kły - za każdy ząb, b) pozostałe zęby począwszy od dwóch - za każdy ząb (niezależnie od zaprotezowania) skutkuje jednoprocentowym trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Jak wynika z niepodważonej w tym

zakresie opinii biegłego, ubezpieczony wskutek wypadku przy pracy nie utracił żadnego zęba. Inne, potencjalne urazy nie polegające na utracie zęba nie podlegają zaś kwalifikacji według powołanego punktu tabeli.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy przyjął, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opinii powołanego biegłego zaś sama apelacja nie podnosi żadnych logicznych zarzutów pozwalających na skuteczne zakwestionowanie wymienionej opinii. Z powyższych względów zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności, uznać należało za bezzasadny. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji zatem w pełni odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.